

PROJE

COURTNEY SUMMERS

Çeviren
Kemal Tokgöz

Bu seferki kendim için.

GİRİŞ

Bayan Ruthie'nin evinde, Bayan Ruthie'nin fıstık ezmeli kurabiye-
lerinden birini yiyor, Bayan Ruthie'nin oturma odasındaki pen-
cereden dışarı bakarak annesi ve babasının eve dönmesini bek-
liyordu.

Bea buradan baktığında tüm ışıkları kapalı ve ön kapısı kilit-
li evini görebiliyordu. Ön bahçedeki ağaca asılı ahşap salıncak
yaz esintisiyle yavaş yavaş sallanıyordu. Garaj yolu boştu. Tüm
bunlar karnını ağrıtsa da kurabiyei bırakmasına neden olacak
kadar da değildi; kurabiye çok lezzetli ve çok yumuşaktı. Olayın
döndüğü yerde –en azından babasının onu Bayan Ruthie'ye bira-
kırken böyle dediğini duymuştu– olmak istiyordu. Bea kolay pes
etmemiş, Bayan Ruthie dehşet içinde izlerken çığlık atıp babası-
nın bacaklarına hoyratça yapışmıştı. (Sinir krizi hüznü burun
çekişlere dönüşüp sakinleşince Bayan Ruthie de rahatlamış ve
fıstık ezmeli kurabiyeler de işte o zaman ortaya çıkmıştı.)

Babası, Bea'nın önünde diz çöküp onu öpmüştü.

Seni yanımda götürebilecek olsam götürürdüm, Vız Vız. Babasının
ona taktığı pek çok isimden biriydi bu. Bea, Arı, Çalışkan Arı, Vız
Vız.* Babasının ona bir söz vermesini beklemişti –*annenle beraber
bu gece üstünü örteceğiz*– ama o böyle bir şeye kalkışmamıştı. Has-
taneye gidiyordu. Küçük kız kardeş orada bekliyordu; bekleni-
lenden çok daha erken bir zamanda. Normalde takvimdeki bir
sonraki resme geçtiklerinde gelecekti.

Bea altı yaşındaydı; ablanın ne demek olduğunu bilecek yaşta.
En yakın arkadaşı Ellen ablaydı ve televizyonda da bir sürü abla

* Bea isminin, İngilizce "arı" anlamına gelen *bee* kelimesiyle benzerliği kullanıla-
rak uydurulmuş lakaplar. –çn

görmüştü. Bunun, önce kendisinin geldiği anlamına geldiğini anlıyordu ve abla olmak bundan ibaretse gayet kolay olacaktı. Fakat bunda kabul etmesi daha zor gelen bir şey daha vardı; Ellen'ın ve televizyondaki o kızların ilgi odağı olmaktan biraz uzaklaş-tıklarını, sonradan hatırlanan bir şeyden biraz fazlası olduklarını görmüştü. Bea abla olmak istemiyordu. Hep annesiyle babasının en sevdiği kişi olmuştu ve daima öyle kalmak istiyordu.

Bayan Ruthie'nin misafir odasında rahatsız bir gece geçirdi. Bayan Ruthie, anne ve babasının yaptığı gibi ona iyi geceler dileme-yi bilmiyordu ve ertesi sabah babası yorgun ve gergin bir hâlde onu almaya geldiğinde Bea babasına vurdu, tıpkı üç yaşındayken babası onun duymak istemediği bir şey söylediğinde yaptığı gibi. Babası nazikçe Bea'nın bileklerini tuttu ve *İnsanlara vurmuyoruz, Bea, bunu biliyorsun*, dedi. Bunun üzerine Bea ağlamaya başladı. Babası bileklerini bırakıp ona sarıldı ve neye üzüldüğünü sordu. *Beni Bayan Ruthie'yle bırakıp gittin ve oyuncak ayımı unuttun ve ben kardeş falan istemiyorum*, demek istedi ama demedi. Babası Bayan Ruthie'ye teşekkür edip Bea'yı kucağına aldı ve evlerine taşıdı. Kapı eşigindeyken onu yere bıraktı ve Bea bebek odasına koşup orada bir bebek olmadığını görünce oldukça rahatladı. Annesine seslendi ama o da yoktu.

Hastanedeler, dedi babası, yani olayın döndüğü yerde.

Bekleme odasında annesiyle buluştular ve Bea'nın kafası karıştı çünkü annesi hâlâ içinde bir bebek varmış gibi görünüyordu. Annesi Çalışkan Arı'ya sarıldı ve Bea'nın baldan tatlı bir şeyler söylemesini bekledi ama Bea bunu yapamadı. *Hadi gidip kız kardeşini görelim*, dedi annesi sonunda ama Bea, *Ben kardeş falan istemiyorum!* diye bağırdı ve kollarını kavuşturup dudaklarını sarkıtarak yere oturdu. Annesiyle babası Bea'nın başının üzerinden ne yapacaklarını bilemezmiş gibi bakıştılar. Sonunda babası onu yerden aldı ama Bea onu annesinin taşımasını istiyordu. Annesi ise doğumdan dolayı dikişleri ve ağırları olduğundan onu taşıyamazdı.

Bebekten nefret etmek için bir sebep daha işte.

Kız kardeşini özel bir yerde tutuyorlardı. En azından annesiyle babası ona böyle açıklamıştı. *Çünkü buraya gelip seni görmek için yerinde duramıyordu*, demişlerdi. Kesin öyledir. “Özel” denince Bea’nın aklına pastel renkler ve parıltılarla süslenmiş bir yer gelmişti ama annesiyle babasının, ellerini iyice yıkadıktan sonra onu soktukları oda soğuk ve korkunçtu. Onu şeffaf bir kutuya götürdüler ve kutuda bir bebek vardı; burnuna kadar her yerine bağlanmış tüpler, yeni doğmuş bebeğin cildini zar zor sarıyormuş gibi görünen bir bantla tutturulmuştu.

Bu o kadar üzücü bir manzaraydı ki Bea ağlamaya başladı.

Hâlâ hastanede olduklarını gizleyemeyen aile alanında otururlarken annesi, *Yeni bir bebeğimizin olması zor olacak*, dedi. Eski püskü bir kanepede oturuyorlardı. Bea annesinin yanına sokulmuş, başını şişkin memelerine yaslamıştı. *Kardeşinin olması zor olacak*. Bea’nın duymak istediği bu değildi. Kolay olacağını ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini duymak istiyordu.

Umarım, diye devam etti annesi, *babanı ve beni sevmek için kalbinde hâlâ bir yer olur*.

Bea’nın gözlerinde bir soru oluştu ve annesi kardeşler arasındaki bağın nasıl da farklı olduğunu açıkladı. Bea’nın annesi ve babasıyla arasındaki bağ gibi değildi. Bir kız kardeşinin olması, demişti annesi, sadece ikisine ait bir alana sahip olmak, hiçbir zaman yüksek sesle söylemeyecekleri sırlar paylaşmak demekti ama söylerlerse de bu sadece ikisinin bildiği bir dilde olurdu.

Bir kız kardeşinin olması, ikinizden başka kimsenin veremeyeceği bir söz vermektir ve bu sözü yine ikinizden başkası bozamaz.

O soğuk ve korkunç odaya döndüklerinde Bea bebeği inceledi. Çok küçük ve değişikti. Bebek, ailesinin yakınlarda olduğunu hissediyordu sanki; küçücük uzuvları onların olduğu yöne doğru hafifçe kıpırdanıyordu. Annesinin de babasının da bir eli Bea’nın omuzlarındaydı. Babası ona bebeğe isim vermek isteyip istemediğini sordu. Bea uzun bir süre bunu isteyip istemediğini düşün-

dü ve sonra aniden bir isim, kendisine ait olmayan bir sesle onu çabucak buldu – sanki annesinin az önce ona bahsettiği, henüz paylaşılmamış sırlarla dolu o yerden gelmişti bu ses. Sadece ikisinin bildiği bir dilin başlangıcıydı bu. Verilen bir sözün.

Bea küçük kardeşinin başında dikiliyordu. Kardeşinin vücudunun her yerini saran tüpler, ince hastane bantlarıyla tutturulmuştu ve bağlı olduğu makinelerden gelen ritmik ve sürekli sesler tek yaşam kanıtıydı. Bir solunum cihazı onun nefes almasına yardım ediyordu.

Onun yerine nefes alıyor, diye düzeltti kendisini Bea.

Çünkü Lo kendi kendine nefes alamıyordu.

Tüm o hastane araç gereçlerinin altında Lo'nun görünen kısımları çürük meyve gibiydi; kesip kurtaracak parçalar bile bulamadığınızdan çöpe atacağınız cinsten. Bea uzandı, avucu Lo'nun elinin üzerinde tereddütle havada kaldı. Ona dokunmaya korkuyordu, herhangi bir temasın Lo'nun hayatla arasındaki belli belirsiz bağa zarar vereceğinden korkuyordu.

Kesinlikle ölemezsin.

Olay gerçekleştiğinde Grayson Keller'la sinemadaydı. *Şey* filmine girmişlerdi. Güney Kutbu'ndaki bir ileri karakolda işleri fazla kurcalamamanın en iyisi olacağını bilmeyen talihsiz bir ekip vardı ekranda, bu sırada Grayson'ın eli gömleğinin üst kısmlarında ve daha sonra da Bea'nın tüm engelleme çabalarına rağmen pantolonunun aşağılarında gezinmeye başlamıştı. Bir tırın ailesinin SUV'sine çarpıp annesiyle babasını kaza ânında öldürdüğü sırada filmin hangi kısmında olduklarından emin değildi ve Lo'yu enkazdan çıkarmak için arabayı parçalayan acil kurtarma gereçleri getirildiğinde filmin bitiş jeneriğinin akıp akmadığını da bilmiyordu. Sinema salonunda herkesten nazıkçe istenildiği gibi telefonunu kapamış, sonra da açmayı unutmuştu. Sonra Grayson onu bir partiye götürmüştü ve Bea orada başka bir çocuğun onu

duvara yasladığını Grayson'ın görmesini sağlamıştı; bu çocuk, Bea'nın dokunulmak istediği yerlere doğru ellerini yönlendirme-sine izin vermiş ve daha ileriye de gitmemişti.

Gece yarısına doğru eve yürürken annesi ve babasının ona mesaj göndermemesinin ilginç olduğunu düşünmüştü. Tabii ki sokağa çıkma yasağı koyamayacakları kadar büyümüşü artık, yani onu kontrol etmek *zorunda* değillerdi ama Bea olayın dön-düğü yerde olmayı eskisinden de çok seviyordu ve bu durum annesiyle babasını endişelendiriyordu.

Evine ulaştığında garaj yolu boştu.

Ön kapı kilitli ve ışıklar kapalıydı.

Ebeveynlerini tek başına toprağa verdi çünkü cenaze bekleye-mezdi. Sorunsuz hallettiğini umuyordu. Bayan Ruthie fazlasıyla yardımcı olmuştu ve şimdi günlerini büyük teyzesi Patty'yi –Bea ve Lo'nun (ölü) anneleri tarafındaki yaşayan tek akrabaları– bul-maya çalışmakla geçiriyordu. Hiç tanışmamışlardı ama muhte-melen Patty yaşananları öğrenmeliydi.

Lo'nun artık o kadar çok sıkıntısı vardı ki onu öldüren şey kaza olmayacaktı. Sonradan kaptığı enfeksiyondan mesele. Doktorlar ellerindeki her antibiyotiği kullanmışlardı ve Lo'ya o kadar faz-la sıvı verilmişti ki parmakları, kolları, ayakları ve yüzü şişmişti. Bea bugün hastaneye gittiğinde hemşire ona eğer dayanabilirse geceyi orada geçirmesini söyledi. Bea dayanamazdı.

Yine de burada kal, dedi hemşire.

Lo tuhaf bir çocuktü; küçüklüğü Bea'ya tamamen yabancı ve Bea'nın sahip olduğu tüm büyüğü dürtülerden yoksundu. Bea dünyada arkasına bile bakmadan koşardı, Lo ise bir geri dönüşün güvencesi olmadan hiçbir yere gidemiyor gibiydi. O altı yaşın-dayken, Lo geceleri sırlısıkılam olmuş nevreşimleriyle ağlayarak uyanır ve yardımını istemek için Bea'ya giderdi, annesi ve baba-sına hiç gitmezdi. Her seferinde o kadar zavallı görünürdü ki Bea sinirlenemezdi.

Lo yatağını ıslattığını kimseye söylemesin diye Bea'ya yalvarırken, *Kâbus gördüm*, derdi bir nefeste. Annesiyle babasının zaten bildiğini söylemeye Bea'nın gönlü el vermezdi; sonuçta çamaşırları kim yıkıyordu? Yine de birlikte çarşafaları değiştirirler ve Lo'yu temizlerlerdi, sonra Bea onu yatağına yatırıp üstünü örterdi ve bunu durdurabilmek için kız kardeşini korkutarak uyandıran şeyin köküne inmeye çalışırdı ama hiç başarılı olamamıştı. Bir gece Bea onu yatağına yatırdıktan sonra Lo kocaman açtığı gözleriyle ona bakmış ve başına neler gelebileceğini bilmemenin onu hiç korkutup korkutmadığını sormuştu. Bea korkutmadığını söylemişti. O sadece görebildiği şeylere inanırdı.

Lo bir yazar olmak istiyordu.

Bea, kız kardeşinin hiçbir zaman anlatma fırsatı bulamayacağı hikâyeleri düşününce işkence çekiyordu.

Bea içeride kimsenin olmadığı hastane şapeline gitti; oraya yaptığı yürüyüş birbiri ardına atılan tereddütlü adımlardan oluşuyordu. Mihrabın ve haçın önünde yere yığıldı, üzüntüsünün ağırlığı altında ezilip gözyaşlarına boğuldu.

Her şeyi yaparım, dedi yere bakarak çünkü başka nereye bakaçağını bilmiyordu.

Her şeyi yaparım.

Oracıkta yere uzandı. Gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları yaşlardan ıslanmış, dudaklarının ve burnunun çevresindeki deri ovuşturulmaktan kurumuştı ve sanki dökülüp bedeninden kopuyormuşçasına ağrıyordu.

Tanrım, diye fısıldadı ve tekrar tekrar fısıldadığı tek şey bu oldu. *Tanrım, her şeyi yaparım. Lütfen, Tanrım...*

Ve sonra O belirdi.

1. KISIM

EYLÜL 2017

Bir fırtınanın geldiğini hissederek uyandım. Havada değil, ilikle-
rimde hissediyordum. Perdeleri kapalı penceremin köşelerin-
den güneş ışığı sızıyordu ve birisine yanına bir şemsiye almasını
önersem deli olduğumu söylerdi çünkü perdelerimi çekip açtı-
ğında gökyüzünde bir tane bile bulut olmadığını gördüm. Ama
vücudum asla yalan söylemezdi ve ben daha tren istasyonuna
ulaşamadan yağmur yağmaya başladı.

“Lanet olsun.”

Kucağımdaki bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırıp yumruk
yaptığım elimi açtım. Taksi şoförüm eğilmiş, ön camdan yuka-
rıdaki gri örtüye bakıyordu. Çantamdan cüzdanımı buldum ve
içinden birkaç banknot çıkarıp inmeden önce ön koltuğa doğru
uzattım. Yağmurun ilk birkaç damlası tenime soğuk soğuk düştü
ve sağ salim otomatik kapılardan geçtiğim an ciddi bir sağanak
başladı. Benim kadar şanslı olmayan ve bir yerlere sığınmak için
koşturan insanları izlemek için dönüp baktım.

“Siktir,” diye homurdandı sırılsıklam bir kadın beceriksizce
içeri girerken, perişan olmuş iki küçük çocuğu –biri kız biri oğ-
landı– yanında sürüklüyordu. Oğlan ağlamaya başladı.

İstasyona dönüp duvardaki tarife panosuna baktım. On da-
kika erken gelmişim ve gecikme yoktu. Rahatladım ama bunun
zamanlamayla alakası yoktu. Gözlerimi kapadığımda, ağrıyan
vücudumu zorla çıkardığım yatağın üzerinde beni bekleyen bat-
taniye keşmekeşini görüyordum.

Arkamı döndüm ve sendeleyip etten bir duvara çarptım: Bir
adam. Ya da genç bir oğlan. Pek emin değildim. Ya benden biraz
büyüktü ya da biraz küçük. Zaman, karşımdakinin üzerinde he-

nüz kesin bir kaniya varacağım kadar hak iddia etmemişti. Yüzümü gördüğünde gözleri hafifçe irileşti.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu.

Elmacık kemikleri soluk beyaz tenine zıt bir şekilde kıpkırmızıydı ve kahverengi gözlerinin altındaki koyu halkalar, uykunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı izlenimi uyandırıyordu. Çok zayıftı, kıvrıkcık saçları dağınık ve yağlıydı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve bana bakışları pek de hoşuma gitmemeye başlayınca yanından geçip giderek onu hatasıyla baş başa bıraktım.

“Seni tanıyorum,” dedi arkamdan.

Peronumda toplanan kalabalığa karıştım. Trene biniş öncesi yaşanan itiş kakıştan, kendimi ayrılmış yer kavramını tamamen unutmuş sabırsız bir topluluğun ortasında bulmaktan nefret ediyordum. Kısa süre içinde etrafım gergin yolcularla sarıldı; omuzları omuzlarıma, dirsekleri dirseklerime değiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapadım ve ellerimi ovuşturdum. Yıllık *hâlâ turp gibi* –artık her ne demekse bu– teşhisim için bir günü doktorun ofisinde harcamaya bayılıyordum.

“Canını benim uğruma yitiren, onu bulacaktır.”*

Kelimelerin tuhaflığı, onları söyleyen sesin tatsız aşinalığı karşısında hareketsiz kaldım. Gözlerimi açıp başka duyan oldu mu diye etrafıma bakındım ama duydularsa da insanlar benim yapmadığımı yapıyor, treni beklerken gözlerini raylardan ayırmıyorlardı. Ben de aynısını yapmaya karar verip arkamdakinin yoğun varlığını görmezden geldim; ta ki sırtımda bir baskı hissedene ve o sözleri tekrar –bu sefer daha yakından– duyana kadar.

“Canını benim uğruma yitiren...”

Ona döndüm. “Baksana, siktirip gidecek misin yoksa...”

“Sen Lo’sun,” dedi.

Afallayıp sessizliğe gömüldüm. Tartışmaya hiç yer bırakmayan gözleri, kim olduğumdan benim hiç olmadığım kadar emin-

* İncil göndermesi. “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.” (Matta, 16:25) –çn

di. Ben ona adımı nereden bildiğini, nereden duyduğunu sora-
madan ağzını bir kez daha açtı. Yaklaşan trenin gürültüsü sesini
bastırsa da dudaklarını okudum: *Bul bakalım*. Kolumu yakaladı
ve kendisiyle peronun ucu arasında duran huysuz yolcuları yara-
rak ilerlemek için beni kenara itti. Peronun ucuna ve...

“Hey,” dedim arkasından. “Hey!”

Raylara temiz bir atlayış yapana kadar kimse onu görmedi ve
gördüklerinde de sadece şimdi ne yapacağını bekleyerek öylece
seyrettiler.

“Hâlâ vakit var,” diye bağırdı biri.

Hâlâ vakit var. Belki de başından beri öyle olduğunu fark et-
mesi için öteki tarafa bu kadar yaklaşması gerekiyordu çünkü ha-
yat bazen insanı böyle bir âna getirirdi. Ama genellikle de şöyle
bir his bırakırdı: Raylarda uzanıyorsunuzdur ve tren geliyordur.

Çocuk emin olmak için titreyerek başını kaldırdı.

Arkamı döndüm, kalbim küt küt atıyordu ve bir anda topla-
nan kalabalıktan kurtulana kadar kendimi tüm o vücutların ara-
sından geçmeye zorladım ama daha büyük bir izleyici kalabalığı-
nın arasına kısıldım.

İçlerinden biri, “*Sakın yapma!*” diye bağırdı. Ama artık çok
geçti.

EKİM 2017

Paul Tindale'in telefonuna bakıyor, Paul Tindale'in e-postalarını cevaplıyor, Paul Tindale'in randevularını planlıyor ve Paul Tindale'in kahvesini yapıyordum. Tam bir yıldır. Her zamanki gibi sabah sekizde *SVO* ofisine vardığımda, kahvaltı için aldıklarımı kollarımın arasında dengede tutmaya çalışırken Lauren bu gerçeğe dikkatimi çekti – sanki zaten fazlasıyla farkında değilmişim gibi. Çeşit çeşit bageli, kruvasanı ve donutu mutfak masasına ustaca dizdim ve Lauren'ın şaheserimin ortasından bir hamur işini çekip alarak bütün estetiğin içine etmesini izledim. Başının tepesinde dağınık topuz yapılmış siyah saçları, yüzünde şık bir kesinti yaratan büyük, siyah çerçeveli gözlüğü ve altın sarısına çalan kahverengi tenini mükemmel bir şekilde tamamlayan ve imzası hâline gelmiş bordo rujuyla Lauren her zamanki gibi kusura sızdı. Elindekenden zarif bir ısırk alıp uzaklaşmadan önce, “Birinci yılın kutlu olsun, çaylak,” dedi.

Binada daha büyük bir fırtınanın habercisi olan hafif gök gürültüsü sesleri yankılanıyordu. Çikolatalı bir kruvasan alıp Paul'un ofisinin hemen karşısındaki köşeye sıkıştırılmış masama ilerledim. Masama giderken bir dizi bölmenin önünden geçtim; şimdilik boşlardı ama bir saat içinde uyumsuz klavye tıkırtıları ve ofis laklakları yükselmeye başlayacaktı. Küçük bir alandı ama *SVO* küçük ekibi sayesinde burayı iyi kullanıyordu. İki yıl önce Paul bu dergiye “radikal bakış açıları ve cesur yeni sesler” için bir yer olarak tasavvur edip kendi cebinden ödeyerek kurmuştu. Kendince ezber bozan birkaç seçim yaparak –New York'un dışında yer almak, yüksek kaliteli içerikleri zorlamak gibi– eninde sonunda başarıya ulaşacağını ve onu şehre geri sokacak ama aynı

zamanda vizyonu üzerindeki tam kontrolünü de elinden almaya-
cak bir yayıncı tarafından satın alınacağını umuyordu. Şimdilik
dergi kabul edilebilir derecede yeniydi ve havalanıp uçacağımız
zamanı beklemek, bu gerçekleştiğinde de bunun bir parçası oldu-
ğumu söyleyebilecek olmak heyecan vericiydi.

Dizüstü bilgisayarımda oturum açıp Paul'un Google takvi-
mini kontrol ettim. Öğle yemeğinde bir programı vardı ama ne
olduğu yazmıyordu. Sonrasında da potansiyel sponsorlarla iki
konferans görüşmesi vardı.

Masamdaki telefon çaldı. Açtım.

"SVO. Paul Tindale'in ofisi."

Yirmi saniye geçti ama cevap gelmedi, sadece hafif bir nefes
alıp verme sesi duyuluyordu hattan. Lauren'a bakıp gözlerimi
devirdim.

"Nefes veren mi?" diye sordu.

Telefonu kapadım. "Bu saçmalıklardan bıktım artık. Bu ay
kimi sinir etti ki?"

"Kimi sinir *etmedi* ki?"

Paul'un takvimini kapayıp geribildirim gelen kutusunu açtım
ve nefret mesajlarını yapıcı eleştirilerden, bir iki tane de iltifat-
tan ayırdım. Paul ellerini çırparak içeri girdiği sırada, *Paul Tin-
dale tam bir göt*, yazan bir mesajı siliyordum. "Sıkı çalışın, millet."
Paul'un savaş narası. Onun *New York Times* profilinde okuduğum
–ve ezberlediğim– sabah ritüeline bizzat şahit olduğumda yaşa-
dığım yoğun heyecanı hâlâ hatırlarım.

Paul Tindale: Ne Pahasına Olursa Olsun Sadece Gerçekler

Lauren'a göz kırptı ve yanımdan geçerken parmaklarını ha-
fifçe masama tıklatıp, "Marş marş, Denham," dedi ki bu kahve
istediği anlamına geliyordu. Mutfağa gidip kahve makinesini
çalıştırdım ve birinci yılımı doldurmama yönelik hiçbir şey de-
memesine bozulmamaya çalıştım. *Büyük Paul Tindale*, Columbia
Üniversitesi'nde verdiği konferansın sonunda beni gördüğün-
de inanamamıştım. New York'u ilk defa kendi başıma görmeye
cesaret etmiş ve hayatımda ilk kez ânında ödüllendirilmiştim:

Onun için çalışmamı istemişti. Paul çözülmemiş bir vaka dizisindeki noktaları birleştirerek yirmili yaşlarının başlarında adından söz ettirmiş, sonuç olarak da o sıralar New York'un siyaset meydanında yükselen bir yıldız olan hâlâ aktif bir seri tecavüzcüyü ortaya çıkarmış, ardından bu olayı bilen ve üstünün örtülmesine yardım eden tüm kodamanları da ifşa ederek sektöre adını altın harflerle kazımişti. Hayatımda bir daha böylesine film gibi bir an yaşayamayacağımı düşünerek iş teklifini hemen oracıkta kabul etmiştim. Şimdiyse onun telefonlarına bakıyor, e-postalarını cevaplıyor, randevularını planlıyor ve kahvesini yapıyordum. Tam bir yıldır.

Arthur Lewis, Paul'un saat on iki randevusuydu. Fırtınadan dolayı mahvolmuş, giysileri sırlıklam hâlde geldi. Bu duruma kendisini kasten maruz bıraktığını hemen anladım; acısına dünyanın tanıklık etmesini sağlamanın bir yolu olarak. Takım elbisesi vücudundan ciddi anlamda dökülüyor ve bana babasının kıyafetlerini giyerek oyun oynayan bir çocuğu anımsatıyordu ama bu adam çocukluğunu geride bırakalı epey olmuştu. Yağmur kıpkırmızı yüzündeki sert çizgilerde toplanmış ve seyrek siyah saçlarını alnına yapıştırmıştı. Kanlanmış gözleri, acınası görünümüyle ters düşen bir kesinlikle odada geziniyordu. Aynı anda hem bu kadar ortama ait görünmeyip hem de bu kadar olması gereken başka bir yer yokmuş gibi görünmesi tuhaf bir manzaraydı. Arthur'u bir aydan beridir ilk kez görüyordum. Bir dizi başsağlığı cümlesi zihnimde dolandı, hepsi de hakaret derecesinde yetersizdi. Zaten bir önemi de yoktu çünkü Arthur ayaklarını sürüyerek masama geldiğinde ıstırabının kara deliği sesimi içine çekip götürdü.

Jeremy öldüğü gün istasyonda olduğumu Paul'a söylemedim. Paul bana Arthur'un Jeremy'nin babası olduğunu söyledikten sonra bile. Arada sırada ofise uğrayıp Paul'la öğle yemeğine çıkan Arthur. Bana karşı her zaman çok nazikti.

Olayın yaşandığı gün bana musallat oldu. Gece yatağımda uzandım ve o ânı tekrar tekrar kafamda canlandırımdı: yağmur ve

tren, Jeremy'nin ismini söylemesi, dudaklarında yavaşça beliren o sözler –*Bul bakalım*– ve kendi sonuna doğru ilerlerken beni nazikçe kenara çekmek için omzuma dokunduğunda elinin tenimde bıraktığı o his. Arthur'la olan bağlantısı ortaya çıktığında rahatlamıştım çünkü böylece babasının ona anlattığı ve Jeremy'nin tam olarak aklından çıkaramadığı bir hikâye olduğumu anlamıştım. Benimki gibi bir yüzü olan bir kız. Geriye kalan tek soru ise Jeremy'nin bana verdiği hikâyeyle ne yapacağımdı. Paul'a mı söyleyecektim? Bıraksaydım da Arthur'a Paul mu söyleseydi?

SVO ofisinin bembeyaz duvarında siyahla yazılmış bir söz vardı:

TÜM İYİ HİKÂYELER BİR AMAÇ DOĞRULTUSUNDA YAZILIR.

Benimkinin hiçbir amacı olmadığını fark ettim.

Bu yüzden de Paul'a söylemedim.

Arthur gözlerini kırpmıştı, sanki yaralanmış gibi kafası karışmış görünüyordu ama ikimiz de tek kelime edemeden Paul ofisinden aceleyle çıktı. İkinin arasındaki zıtlık neredeyse yakışsızdı. Paul'un yüzü kariyerine hiçbir şekilde zarar vermemişti ki bu ona asla itiraf etmeyeceğim bir şeydi. Kırklı yaşlarında bile, gençlik zamanlarında insanların güzel dedikleri sert bir yakışıklılığı vardı. Geriye doğru taranmış gür, koyu sarı saçları ve düzgünce şekillendirilmiş sakalıyla beyaz tenli bir adamdı. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında, dışarıda geçirilmiş iyi bir hayatın belirtisi sayılabilecek orta yaş emareleri vardı. Vücudu da aynı şeyi söyler gibi sıkıydı. Arthur'un kasveti karşısında Paul gündoğumu gibiydi, bu yüzden ikisini yan yana görmek can yakıcı derecede rahatsız ediciydi.

"Art," dedi Paul kaşlarını kaldırarak. "Selam."

Paul'un sevecenliği karşısında Arthur kendini kaybetti ve ellelerini eski dostuna uzattı. Bir anda her şey âdeta bir film sahnesine dönüştü: Paul kollarıyla Arthur'u sarar, Arthur ile bakışlarını onlardan ayıramayan ofisteki geri kalan herkes arasında bir kalkan

görevi görür. Arthur hıçkırıklara boğuldu ve onu böyle görmek midemi altüst etti. Gerçi Paul bu durum karşısında rahattı çünkü Paul her durumda rahattır. Arthur'u ofisine yönlendirirken gözleri arkadaşının başının üstünden benimkilerle buluştu. Onlara öğle yemeği almamı istedi.

SVO bir barla aynı binadaydı ve Paul'un öğle yemeği derken alkol kastetmiş olması muhtemeldi ama sokağın karşısındaki beş para etmez lokantaya, Betty'nin Mutfağı'na gittim ve iki kâse pastırmalı peynirli makarna sipariş edip paket yaptırdım çünkü menüde kulağa en rahatlatıcı gelen şey oydu ve belki de Arthur'un böyle bir şeye ihtiyacı vardı; tabii herhangi bir şey yiyebilecek hâldeyse. Mekân her zamankinden daha yoğundu, insanlar bir dolarlık içecek karşılığında hava muhalefetinden buraya sığınmıştı. Siparişimi kapının yanında beklemeye koyuldum, gözlerimi kapadım ve duvardaki ilan tahtasına yaslandım; yeni bir müşterinin geldiği her seferinde broşürler uçuşarak omzuma çarpıyordu. Tabaklara çarpan çatal bıçak sesleri. Mırıltıyla edilen sohbetler. Köşedeki televizyonda *Days of Our Lives* açıktı; bu da bana İsa'dan fazla sevdiği kimse olmamasına rağmen bu dizinin bölümlerini kaçırmaktansa kilise ayinini kaçırmayı tercih eden Patty'yi düşündürttü.

"Anneciğim, yüzüne baksana."

Gözlerimi açtım.

"Anneciğim, ne var onun yüzünde?"

İnce, meraklı ses sol tarafımdan geliyordu ve oraya döndüğümde küçük –belki dört yaşlarında– bir kızın annesiyle oturduğu masadan bana baktığını gördüm. Başının iki yanında ponpon gibi görünen sıkıca örülmüş dağınık kıvrıkcık saçları vardı.

"Anneciğim," dedi tekrar, doğrudan bana bakarak. "Onun yüzünde ne var?"

Annesi sonunda başını telefonundan kaldırıp baktı. "Ne dedin, bebeğim?" Sonra kızının bakışlarını takip ederek bana baktı ve yüz ifadesi ânında çaresizliğe bürünerek bir çözüm bulmam

için bana yalvardı. Benden duymamış gibi yapmamı veya hiç olmazsa ikisinin de hatırı için kızına durumu nazikçe açıklamamı istiyordu. Küçük kıza baktım, gözleri kocaman açıldı. Sıcaklıktan yoksun bir şekilde bütün dikkatimi ona vermem kızı altdudağı titreyecek kadar tedirgin etti ve ağlamaya başladı.

“On üç,” diye seslendi tezgâhtaki kadın. Benim siparişimdi. “Şanslı on üç.”

Ofise döndüğümde Jeff beni kapıda durdurdu. Jeff havalı biriydi. Jeff’in işi havalı olmaktı. Uzun boylu, gözalıcı, koyu tenli bir adamdı ve orta uzunluktaki rastaları atkuyruğu yapılmıştı. SVO’daki işi sosyal medya yöneticiliğiydi –ki bu bana kâbus gibi geliyordu– ama o, eline âdeta monte edilmiş telefonuyla hep tam bir *influencer* gibi görünürdü.

“Yerinde olsam oraya gitmezdim,” dedi bana.

Paul’un ofisine doğru baktım ve bir şey sormadan sesleri duydum: Paul ve Arthur kapalı kapının ardında bağrışıyorlardı. Şok edici bir sestti ama Jeff’in uyarısına rağmen masama gelene kadar sese doğru ilerledim ve Paul’la Arthur’un buzlu camın ardındaki silüetlerini izledim. Arthur endişeli bir tavırla volta atıyordu.

“Siktir, beni dinlemiyorsun ki... *önceden de* dinlemiyordun...”

“Art, ben elimden geleni...”

“Saçmalık! Oğlumu öldürdüler benim!”

Bütün ofise kısa bir sessizlik çöktü.

Konuşmalar durdu, klavyelerin üzerinde gezinen parmaklar hareketsizleşti.

Paul’un kapısı aniden açıldı ve Arthur tam ortasında duruyor, öfkesindeki bir şey onu bütün gösteriyordu. Ofisten bir hışım çıkıp gitti. Paul’un kapısı yavaşça ileri geri sallanıyordu ve eğer kapıyı kapamak birinin göreviyse o da bendim, böylece harekete geçtim. Ofisinin güzel bir manzarası vardı, muhtemelen bizim kattaki en iyi manzaraydı. Bir dizi eski, çirkin binadan oluşan Morel’in şehir merkezi, SVO binasının bu cephesinin arkasında

kalıyordu ve mavi gökyüzünü yansıtan yüzeyinde parıl parıl parıldayan güneş ışınlarıyla yazları muhteşem görünen Hudson Nehri'ne bakıyordu. Morel on bin kişilik nüfusu olan küçük bir kasabaydı, Peekskill'in hemen ötesindeydi ve New York'a trenle yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Bazen dünyanın ucundaymış gibi hissettirir, bazen de dünyadan yeterince uzak değilmiş gibi gelirdi. Bugün Hudson Nehri karamsar, köpüklü ve kapkaraydı; hidetli akıntı, yağan yağmuru kucaklıyordu. İster yağmur yağsın isterse gün ışığıyla parıldasın Paul sırtını nehre verirdi; niçin böyle yaptığını sorduğumda, "Manzara için burada değilim," demişti. Şimdi de sırtı nehre dönüktü. Masasının ön tarafına yaslanmıştı ve onu daha önce hiç görmediğim kadar üzgün görünüyordu.

"Sorma sakın," dedi, ben daha bir şey soramadan.

Halbuki tek yapmak istediğim sormaktı.

"Yemeğini getirdim."

"Bırak." Yemeğini masasına koyduğumda elini kaldırdı. "Beklesene bir dakika. Bana katılsana. SVO'daki birinci yılın kutlu olsun." Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsedi. "Böyle bir şeyi unutacağımı mı sandın?"

"Takvimine eklememiştim." Muhtemelen Lauren söylemişti ona.

"Kutlamak için bir şey yapmalıyız. Yapmamak yanlış olur."

"Artakalan bir öğle yemeğinden daha iyi şeyler düşünebilirim." İçlerindeki peynirlerin katılaştığı kahverengi kesekâğıtlarına baktım. "Bilseydim pastırmalı peynirli makarna almazdım."

Pastırmalı peynirli makarnaya sevinmiş gibi yaptı ama Arthur'un onda sarılacak yaralar bıraktığı açıktı ve Paul bu tür şeyleri tek başına yapmayı tercih eden bir adamdı. "Ne gibi şeyler düşünürdün mesela?" diye sorduğunda tam kapıya dönmüştüm.

"Sence, Paul?"

Yüzüne baktım ve bana nefret ettiğim bir şekilde baktı. O yüksek sesle söylemeden hemen önce, *Bunu konuşmuştuk*, diye düşündüm onun sesiyle. "Denham, bunu konuşmuştuk."

"Doğru. Sonsuza kadar telefonlarına bakarım ben."

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bak, ben öyle bir şey demedim. Fikirlerin henüz tam gelişmemiş. Manşetlerin zayıf. Yazarlığın o seviyede değil.” Yemek paketini alıp açmaya başladı. “Ve flaş haber: Paul Tindale’in asistanı olmaktan çok daha kötü şeyler var. Bir de, bana tekrar hatırlatsana, *bu iş için ne kadar kalifiyeydin?*”

Hemen arkasındaki nehre gözlerimi diktim, söylediklerinin yarattığı etki yüzümden anlaşılmasın diye yanağımın içini ısırdım. En azından şu anlamda birazcık şanslı olduğumu biliyordum: Paul Tindale, bir salon dolusu yetişkinin içinde onu dinlemek için para ödeyen tek “çocuk” olmamdan –ve geri kalan herkesten daha iyi sorular sormamdan– etkilenmiş ve beni karanlıktan çekip çıkarmış, tamamen niteliksiz olmama ve yükseköğrenim görmememe rağmen yanında çalışmamı teklif etmişti. Ama bir yıldır buradaydım ve artık bir şeyler biliyordum. Sonsuza kadar onun sekreteri olmak istemiyordum. *Yazmak* istiyordum. Geçen ay artık canıma tak etmiş ve pervasızlık beni ele geçirmişti: En iyi çalışmalarımдан oluşan bir dosyayı Paul’un masasına koymuş ve arkama yaslanıp bir dâhi olduğumu söylemesini beklemiştim.

Hâlâ bekliyordum.

“Tam olarak istediğini alamıyor olman eline hiçbir şey geçmediği anlamına gelmiyor,” dedi. “Burada benim için çalışarak geçirdiğin bir yılı, daha küçük bir yayıncıda başlamak için basamak olarak kullanabilirsin.”

“Muhtemelen yazdığım yazılarda ismim geçer.”

Korunmasız ve ifşa edilmiş hissetmeme sebep olacak kadar uzun, rahatsız edici bir süre boyunca gözlerini gözlerime dikti. Paul’daki bir şeyler bana sanki aklımı okuyabildiğini düşündürüyordu ve eğer şu an bunu yapıyorsa, Vikipedi sayfasındaki en kayda değer noktanın *beni* keşfettiğini yazan bir paragraf olduğu bir gelecek hayal ettiğimi biliyordu.

“Bak, Denham...” Duraksadı. “Benden bu kadar. Yorucu bir gün oldu, neden günün geri kalanında izin yapmıyorsun? SVO’dan bir erken hafta sonu hediyesi. Pazartesi gel. Taze bir başlangıç yapalım.”

Bir başlangıç mı gerçekten? diye sormak istedim ama sormadım. Sadece başımla onaylayıp ofisinden çıktım, arkamdan kapısını çarpmamak için bütün gücümle kendimi dizginledim. Bilgisayarımda oturumumu kapadım ve daha görüş alanıma girmeden Lauren'ın varlığını hissettim.

"Nereye böyle, Lo?" diye sordu.

"Eve."

Lauren'la arkadaş değildik ama Paul sanki yaklaşımını şekillendirmeye yardımcı olması için bir kadın bakış açısına ihtiyacı varmış gibi onunla benim hakkımda konuşurdu. Bu biraz aşağılayıcıydı. SVO'da çok az kadın vardı ve bu, Paul'un uzlaşması en zor zaaflarından biriydi ama hastalıklı, küçük bir parçam, birkaç seçilmiş kişiden biri olmayı seviyordu. Bence Lauren da aynı şekilde hissediyordu ve bence arkadaş olmamamızın sebebi muhtemelen tam da buydu; bu ve aramızdaki on beş yaş. Bir de onun da Paul'un asistanı olarak başlayıp şu an tam olarak olmak istediğim yerde olduğu gerçeği vardı. Bunun için ondan az da olsa nefret etmemem zordu, özellikle de o böyle hissettiğimi bilirken. Bunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Masamın ucuna tünedi.

"Eski bir asistandan tavsiye ister misin?"

"Hadi bakalım."

"Paul'a bir şey söyleyemezsin. Ona göstermek zorundasın çünkü Paul nasıldır biliyor musun? Onunla nerede buluşursan oradan bir adım ileri atmayacaktır."

"Yani?"

"Yanisi şu: Sen hep bu masada oturuyorsun."

Sanki planlanmış gibi, masadaki telefon çalmaya başladı. Lauren sırtıttı. Arama sesli mesaja düşün diye bıraktım ve eve gitmek üzere binadan çıkıp yağmurlu havaya adımımı attım. İlerlerken binayı paylaştığımız barın, McCray's'in önünden geçtim. Bazen Paul ve ekibin geri kalanı uzun bir iş gününün ardından soluğu burada alırdı ama ben nadiren onlara katılırdım. Barda oturan üzgün biri camdan gözüme takıldı. Arthur'du. Çok uzaklaşmamıştı.

Durup onu izledim ve iyice ıslandım. Bu görüntüde çok berbat ve üzücü bir şey vardı; barda bir adam, kederiyle baş başa...

Arthur'un orada öylece yalnız başına oturmasına izin veriyorsa Paul ne biçim bir arkadaşı?

Oğlumu öldürdüler.

İçeri girdim. İçeriye loş ışık hâkimdi, kalitesiz hoparlörlerden eski bir folk şarkısı süzülüyordu. Birtakım boktan şeyler görmüş bir yerin uğultusu vardı burada ve bir grup gazetecinin tam yukarıda çalıştığına bakılırsa, bundan hiç şüphem yoktu. Arthur'un oturduğu bölmeye yöneldim; başını öne eğmiş oturuyordu, iyice çökmüştü sanki. Karşısına geldiğimde, artık her ne yaptığımı düşünüyorduysam buna pişman oldum. İşin aslı, Arthur'u pek de iyi tanıımıyordum. İsmimi bilirdi ve beni gördüğünde nasıl olduğumu veya son konuşmamızdan aklında bir şeyler kaldıysa onlarla ilgili bir şeyler sorarak hayatıma yarım-yamalaktan biraz-daha-fazla ilgi gösterirdi. İkisi birlikte ofisten çıkarılarken Paul'a benim üzerimden zorluk çıkarmaktan hoşlanırdı. (*Şu kızı ne zaman terfi ettireceksin, ha?*) Üniversiteyi birlikte okumuşlardı ve bana daima patronum hakkında "koz olarak" kullanmam için son derece utanç verici hikâyeler vadederdı ama asla anlatmazdı. Kimsenin haberi olmadan çıkıp gitsem mi acaba diye düşündüğüm sırada bana döndü.

Gözlerini kısarak baktı.

"Lo?"

Boğazımı temizledim. "Ben sadece Jeremy için çok üzgün olduğumu söylemek istemişim."

"Ah. Teşekkür ederim. Ben..." Birasını kenara itti, buruşturulmuş bir mendil alıp bardağın bıraktığı izi sildi. Neden böyle bir şey yaptığını anlamadım; belki de sırf ellerini meşgul etmek içindi. Sarhoş görünmüyordu. Sadece bozguna uğramıştı. "Bunun için minnettarım. Şeye şahit olduğun için üzgünüm..." Dermanı yokmuş gibi yukarıyı işaret etti. "Ama teşekkür ederim."

Tereddüt ettim. Arthur'un üzüntüsü beni gerçeğe yüzleştirdi, oğlunun son anlarına şahit olmamın ağırlığını su yüzüne çıkardı.

Ona bildiklerimden daha azını ama onu böyle bırakmaktan da daha fazlasını borçluymuşum gibi hissettim.

“Nasıl biriydi?” diye sordum.

“Jeremy mi?”

Başımla onayladım ve görünüşe göre bu, Arthur’u mahvettiği kadar canlandırdı da. Doğruldu, gözleri parlıyordu. Artık oğlunun anısını saklayan kişi olduğundan, son derece önemli bir soruydu bu. Karşısındaki koltuğa anlamlı bir şekilde baktı. Ben de oraya geçtim.

“İyi bir çocuktur. Ve... zor bir çocuktur. O doğduğunda kız arkadaşım ve ben yirmi iki yaşındaydık. Böyle bir şey planlamamıştık. Ama bir şekilde halledecektik. Yani işte.” Güldü. “Jeremy doğduktan bir ay kadar sonra kız arkadaşım çekip gitti ve Jeremy’yle ikimiz kaldık. Ama başardık, bir şekilde hallettik.” Duraksadı. “Fotoğrafını görmek ister misin?”

Cüzdanını almak için cebini karıştırdı. Yıpranmış, sadece ipliklerle bir arada duran bir cüzdandı. Bunu fark ettiğimi gören Arthur, “Bu... Jeremy’nin cüzdanıydı. Öldüğünde üzerindeki tek şey buymuş.” O, cüzdanı açıp birkaç kart olan tarafı gösterdiğinde midem altüst oldu. “Burası onun tarafıydı.” Siktir, bu çok üzücüydü.

Bir kartvizitten biraz daha büyük olan küçük bir kart dikkatimi çekti.

“Şu ne?” diye sordum kartı işaret ederek.

“İncil’den bir parça,” dedi.

Üzerinde mavi gökyüzü resmi vardı. Ortasında da bir ayet. *Ama Rab güvenilir. O sizi güçlendirecek, kötü olandan koruyacaktır.* – 2. Selanikliler 3:3.

Görünüşe göre Jeremy bunu müsvedde kâğıdı olarak kullanıyordu. Üzerine bir şeyler karalanmıştı, titrek bir el yazısıyla bir saat çiziktirilmişti: 3:30.

Arthur yutkundü, ben bir şey sormadan kendi tahmini yürüttü: “Sanırım bir randevusu vardı... bir yerlerde. Ama madem hayatını sonlandıracaktı, neden bunu hatırlatıcı olarak cebinde saklasın ki?”

Kartta bir tarih olmadığını belirtmedim, belki de randevusu daha önceydi. Dikkatini esas olaya çevirdi: Nakit koyma yerine sıkıştırılmış bir fotoğraf. Lise mezuniyet fotoğrafıydı ve oradaki Jeremy, benim karşılaştığım Jeremy'den daha gençti. Daha önceden görmesem dönüp bir daha bakmayacağım ama gördüğüm için dikkatimi uyandıran bir şeylerin olduğu bir yüzü vardı. Jeremy mutlu görünmüyordu ama üzgün de değildi. Yüzünde duygu yoğunluğu eksikti. Dudaklarına konduracağı bir gülümsemenin ta gözlerine kadar ulaşacağına inanabilirdim. Boğazım tıkanıp ve fotoğrafı Arthur'a geri verdim.

"Ondan hiç bahsetmemiştin," dedim.

Arthur dudaklarını büzdü.

"Birkaç yıldır aramız açıldı. Nadiren konuşurduk."

Üzerime soğuk bir his çöktü.

Seni tanıyor muyum?

Arthur beklenmedik gerginliğimi yanlış yorumlayıp lafı çevirdi.

"Çünkü... o karmaşık biriydi. Jeremy. Majör depresyonu vardı. Birkaç kez intihar etmeye kalktı ve zaman zaman isteği dışında müdahale etmek zorunda kaldım. Bunun için beni hiç affetmedi ve bu yüzden... bu yüzden de fırsatını bulur bulmaz benden uzaklaştı. Benim için de sorun değildi yani, o... o burada olduğu sürece."

"Çok üzgünüm, Arthur."

"Şu korkunç gruba katıldı." Gözlerini kapadı ve sonra kapadığı gibi açtı. Cebinden telefonunu çıkardı. "Baksana şuna." Ekranını görebileceğim şekilde tuttu. "Onu benden alıkoydular. Oğlumu görmeme izin vermediler."

Galeriyi açtı ve Jeremy'nin fotoğraflarını kaydırmaya başladı. Hepsi halka açık yerlerde çekilmişti ve hepsinde Jeremy'nin etrafı çeşitli yaşlardan ve ırklardan insanlarla çevriliydi. *Korkunç grup*, fotoğraftakilerin insana çağrıştırdığı ilk şey olmazdı. Jeremy'nin yüzünde tam da tahmin ettiğim gibi bir gülümseme vardı; gözlerine kadar ulaşan cinsten... Ama bu, Arthur'un cüzdanında taşı-

dığına kıyasla Jeremy'nin çok daha yakın zamandaki hâliydi. İki fotoğraf arasında rahatsız edici, dikkat çeken bir uzaklık vardı.

"Sen mi çektin bunları?"

"Çekmesi için birini tuttum."

Galeride gezinmeye devam etti, iyice gerilere gitti; mevsimlerin değişimi karelerden anlaşıyordu. Bu küçük, fotoğraflanmış anlarda Jeremy hep vardı, her şeyden habersiz ve mutlu görünüyordu.

"Gördün mü?" diye sordu Arthur. "Gördün mü?"

Hayır, diye düşündüm ama sonra Jeremy'nin sağ tarafında bir kadın belirdi; kolunu Jeremy'nin omzuna atmıştı ve yüzü de onunkine yakındı. Kalbim tamamen durdu ve etrafımdaki her şey yavaş yavaş yok oldu, bardaki sesler kafamın içindeki uğultuyla boğuldu...

Seni tanıyorum.

Telefonu Arthur'un elinden kaptığım gibi kalbim tekrar çalışmaya başladı, deli gibi atıyordu. Bardaki sesler eskisinden daha gürültülü bir şekilde hızla geri geldi. Uzun bir süre boyunca gözlerimi fotoğrafa diktim ve sonra eski fotoğraflara doğru ekranı kaydardım. İşte yine oradaydı... ve yine...

"Oğlun Birlik Projesi'nde miydi?"

"Nereden bildin?"

Başımı iki yana salladım, Arthur'un sorusunun cevabı şu an sesimin ulaşamayacağı bir yerde saklanırken gözlerim ekrana kitlenmişti, o yüze. O yüzü...

"Lo?"

...yıllardır görmemiştim.

"Pardon," diyebilirdim sonunda. "Bu sadece çok..."

"Biliyorum," dedi ama bilmiyordu. Arthur telefonuna uzanınca bırakmak zorunda kaldım, her zerremle biraz daha bakmak istiyor olsam da. Sonsuza kadar bakmak. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum, dikkatle beni izliyordu. Bana oğlunu o kadar çok hatırlatıyordu ki başka yere bakmak zorunda kaldım.

"Anlamıyorum işte," dedi. "Neden atladı ki? *Neden?*"

Fırtınanın şiddeti içeri doğru yolunu buldu ve küflü, neredeyse metale çalan yağmur ve kaldırım kokusu havayı ağırlaştırdı. Yağmurun ve istasyonun küflü, metale çalan o kokusu. Gözlerimi kapadım ve Jeremy'yi gördüm ama artık farklıydı.

“Oğlumu öldürdüler.”

Gözlerimi açtım.

Arthur başını kollarının arasına aldı ve ağlamaya başladı.